

## Ο αγώνας μας να ενταθεί.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (+).



### Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Σήμερα, Παρασκευή προ των Βαΐων, καθώς με την Προηγιασμένη έγινε ο Εσπερινός, τελείωσε η Τεσσαρακοστή, και από αύριο μπαίνουμε στις ημέρες που είναι αφιερωμένες στην πορεία του Κυρίου προς το Πάθος, στις ημέρες που είναι αφιερωμένες στο Πάθος του Κυρίου και στην Ανάστασή του.

Και οπωσδήποτε, από αύριο θα είναι διαφορετικότερα. Από το ένα μέρος πρέπει να είμαστε πιο αυστηροί στον εαυτό μας, πιο ασκητικοί, πιο αγωνιστικοί, και από το άλλο μέρος όλη αυτή η άσκηση, όλος αυτός ο αγώνας, όλη αυτή η θυσία του θελήματός μας, των επιθυμιών μας, η θυσία του είναι μας, η απάρνηση του παλαιού ανθρώπου, ακόμη πιο πολύ να γίνονται όχι μόνο εν όψει του Πάθους του Κυρίου αλλά εν τω Πάθει του Κυρίου.

Οπωσδήποτε, από απόψε ακόμη περισσότερο είμαστε μαζί με τον Χριστό και κοντά στον Χριστό, και συμπορευόμαστε στην Βηθανία κατά την ημέρα της εισόδου του στα Ιεροσόλυμα και όλες τις άλλες ημέρες.

Μέχρι τώρα αγωνιζόμασταν. Βέβαια, οπωσδήποτε εν Χριστώ. Αλλά είχε, ας πούμε, και μια ξηρότητα αυτός ο αγώνας. Τώρα από μια πλευρά ο αγώνας αυτός έχει και περισσότερο ενδιαφέρον, αλλά είναι και μεγαλύτερος. Και ο πόνος είναι μεγαλύτερος, όμως είναι και πιο γλυκός, διότι είναι εν Χριστώ.

Όπως κι αν το κάνουμε, ο άνθρωπος είναι πλασμένος όχι για να πάθει, αλλά για να φθάσει στην ανάπαυση. Και ακριβώς επειδή φθάνει στην ανάπαυση, ευχαρίστως δέχεται να πάθει μαζί με τον Χριστό, ευχαρίστως δέχεται να πεθάνει μαζί με τον Χριστό. Αγωνιζόμενοι μούμεθα στην όλη πορεία του Πάθους του Χριστού, μούμεθα στο Πάθος του Χριστού αλλά και στην Ανάστασή του, της οποίας αύριο κιόλας θα έχουμε το προανάκρουσμα με την εορτή της αναστάσεως του Λαζάρου.



Επομένως, αν κάποιος αισθάνεται κουρασμένος, να ξεχάσει την κούραση. Αν αισθάνεται αποκαμωμένος, αν αισθάνεται ότι πολλά έκανε ως εδώ, να τα ξεχάσει. Από απόψε αρχίζουμε, ξαναρχίζουμε, μπαίνοντας στην Εβδομάδα των Παθών του Κυρίου. Σ' όλες τις περιπτώσεις, όταν κανείς είναι προς το τέλος, βάζει πιο πολύ τα δυνατά του και όσο κι αν είναι κουρασμένος από πιο μπροστά, πιο πολλά μπορεί να αποδώσει. Επομένως, ο αγώνας μας να ενταθεί.

Μη λυπηθούμε καθόλου τον εαυτό μας για τίποτε. Ούτε από πλευράς τροφών να λυπηθούμε τον εαυτό μας ούτε από πλευράς αγρυπνίας, από πλευράς προσευχής ούτε από πλευράς οποιασδήποτε κακοπαθείας. Να μη λυπηθούμε τον εαυτό μας. Αυτό πρέπει να είναι πρώτο και κύριο.

Ο άνθρωπος κάνει βέβαια ορισμένα πράγματα αλλά πολύ λίγα και μένει πίσω, ακριβώς διότι λυπάται τον εαυτό του. Νομίζει ποιος ξέρει τι θα πάθει. Η χαρά, το γλέντι το πνευματικό, αρχίζει από τη στιγμή που νομίζει κανείς ότι άλλο δεν αντέχει. Από κει και πέρα έχει χαρά το πράγμα. Από κει και πέρα είναι γλυκό το όλο θέμα. Από μια πλευρά απόψε λίγο-πολύ όλοι είναι κουρασμένοι και σαν να μην μπορούν άλλο. Όμως τώρα είναι ο αγώνας. Τώρα είναι η προσπάθεια.

Να μη σας κουράσω περισσότερο, καίτοι άλλα είχα υπ' όψιν μου να πω. Αλλά δεν ξέρω γιατί ήλθαν αυτά στα χείλη μου.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Συνάξεις Τριωδίου Β’ “,  
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1999, σελ. 241.**